

Volání bez hlasu

David Wilkerson August 19, 2002

V 7. kapitole Markova evangelia Ježíš p?edvádí veliký zázrak. Celý dramatický výjev je popsán v p?ti verších:

„Tedy odšed zase z kon?in Tyrských a Sidonských, p?išel k mo?i Galilejskému, prost?edkem krajín Desíti m?st. I p?ivedli jemu hluchého a zajíkávého, a prosili ho, aby na n?j ruku vložil. A pojav jej soukromí ven z zástupu, vložil prsty své v uši jeho, a plinuv, dotekl se jazyka jeho. A vzez?ev k nebi, vzdechl, a ?ekl jemu: Effata, to jest, otev?i se. A hned otev?íny jsou uši jeho, a rozvázán jest svazek jazyka jeho, i mluvil práv?“ (Marek 7:31–35).

P?edstav si tu scénu. Když Ježíš p?ijel na pob?eží Desíti m?st, setkal se s mužem, který byl jak hluchý, tak neschopný slova. Muž mohl mluvit, ale jeho ?e? nebyla inteligentní. Kristus vzal tohoto muže stranou, pry? od zástupu. A když si p?ed n?j stoupl, vložil své prsty do jeho uší. Potom Ježíš plivnul a dotknul se jeho jazyka. Promluvil dv? slova: „Otev?i se.“ A muž mohl okamžit? slyšet a jasn? mluvit.

Práv? p?ed touto scénou osvobodil Ježíš také démonem posedlou dceru pohanské ženy. Pouhým promluvením slova vyhnal z této dívky zlého ducha. Rád bych v?d?l, pro? jsou tyto dva zázraky zaznamenány v Písmu? Jsou zahrnuté jenom jako další dva výjevy z Pánova života na zemi?

Ohromná v?tšina k?es?an? v??í, že takové p?íb?hy jsou zahrnuté v Písmu, protože nám mnoho zjevují. Jsou ur?eny, aby ukázaly Boží moc nad Satanem a nemocí. Jsou zamýšleny jako d?kaz Kristova božství, aby potvrdila, že je Bohem v t?le. A také jsou ur?eny, aby povzbudily naši víru, aby nám ukázaly, že náš B?h m?že ?init zázraky.

V??ím, že tyto p?íb?hy byly zaznamenány pro všechny tyto d?vody, a ještě mnohem víc. Ježíš nám ?iká, že každé slovo, které promluvil, p?išlo od Otce. Ne?ekl ani neud?lal nic sám, ale jen podle Otcova vedení. Navíc každá událost Kristova života obsahuje lekci pro nás, kte?í žijeme na konci v?k? (viz 1. Korintským 10:11 „Toto pak všecko u figu?e dalo se jim, a napsáno jest k napomenutí našemu, kte?íž jsme již na konci sv?ta“).

Tento zázrak z Marka 7. kapitoly není pouze o uzdravení muže, který žil p?ed mnoha stoletími. Jako každá událost zaznamenaná o život? Krista má pro nás dnes speciální význam. A podobn? jako v Kristov? podobenství o pokladu ukrytém na poli musíme najít jeho význam.

V??ím, že tento zázrak zjevuje nezm?rnou milost a slitování Krista k této sou?asn? generaci

Po n?jakou dobu m? te? uvád?ly do rozpak? dotazy o sou?asn? generaci mladých lidí. Tyto pal?ivé otázky m? prost? ohromily. P?esto v??ím, že tento zázra?ný p?íb?h obsahuje zjevení, které odpoví mnohé z t?chto otázek.

Nejprve se chci zeptat, kdo byl ten muž p?ivedený k Ježíši: „I p?ivedli jemu hluchého a zajíkávého“ (Marek 7:32)? Neznáme jeho jméno. Nicmén? vím, koho pro nás dnes p?edstavuje. Je p?íkladem t?ch, kte?í „uši mají, a neslyší“ (Žalm 115:6). Samoz?ejm? že tento verš poukazuje na duchovní stav. Popisuje duchovní hluchotu, neschopnost slyšet a pochopit pravdu o Bohu.

Jsem hluboce p?esvd?en, že tento hluchý a zajíkávý muž je jako v?tšina dnešních mladých lidí. V??ím, že je to pravda obzvlášt? o d?tech z k?es?anských rodin. U mnohých se skoro zdá, že nemají schopnost slyšet a strávit Boží slovo. Mluví o dobrých d?tech: uctívých, poslušných, které nechodí z ve?írku na ve?írek. Nejsou zapletené

do drog, alkoholu, sexu nebo nemorálnosti. Ale jsou extrémně pasivní ohledně Boha. Po všechny roky mé služby jsem nikdy neviděl takovou nezaangažovanost v Božích věcech jako u současné generace.

Potkal jsem mnoho těchto duchovních hluchých mladých po celém světě. A po léta jsem se ptal, proč tolik mladých lidí, obzvláště těch, kteří byli vychováni milujícími křesťanskými rodiči, může zůstat pasivních ohledně Ježíše. Slyší usvědčující kázání, uší se o evangelium lásky, ale stále ještě jsou chladní.

Jsem hluboce zraněn tímto stavem u některých z mých vlastních vnoučat. Oni slyšeli moje kázání, viděli mě kázat se zbožnými slzami a v autoritě Ducha svatého. Ale bez viditelné reakce. Někdy jsem si myslel: „Možná dnes je ten den, kdy by Duch svatý mohl roztavit tuhle vlažnost, tuhle pasivnost. Možná uvidím slzu, která bude důkazem, že se Bůh dotknul tohoto mladého srdce.“

Říkal jsem si: „Jsou hluchý jako kámen? Nebo odmítají Boha? Zacpali si uši, aby nemohli slyšet?“ Potýkám se s takovými myšlenkami, protože vím, že to jsou hodné děti, které neodmítají Ježíše. Ale nemají prostě horlivost. A Kristus sám varuje, že dobří lidé skončí v pekle, pokud zůstanou vlažní (viz Zjevení 3:16: „A tak, že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst svých“).

Vidím stejný stav u mnoha křesťanských manželů. Jsou to dobří muži, věrní manželé, milující otcové, zodpovědní chlebovárci. Když se svými manželkami navštíví církev, vím, že se tyto ženy modlí: „Možná že dnes se Bůh dotkne jejich srdce.“ Ale později se manžel jen usmívá a říká: „Dnes se mi to líbilo. Zase s tebou někdy půjdu.“ Tito muži nejsou lidé, kteří zavrhnou Krista. Nejsou zlí, smyslní nebo nemorální. Ale budou—li dál pouze obdivovat Krista, jsou ztraceni.

Mám mnoho přátel, kteří jsou také takoví. Vroucně mě milují a udělali by pro mě cokoli. Příležitostně přicházejí do Times Square Church a vždy oceňují moje kázání. Ale Boží slovo je nikdy neovlivní. Mohou mluvit o Kristově smrti, pohřbu a vzkříšení, protože to slyšeli zas a znovu kázat. Ale jsou pasivní. Opouští Boží přítomnost stejně jako přišli: nezmenění.

Říkám ti, všichni tito lidé mají uši, přesto neslyší. Jsou duchovní mrtví. Na zemi existuje pouze jediná naděje, aby tento muž slyšel a mluvil.

Jediná naděje hluchého, zajímavého muže byla dostat se k Ježíši. Musel se s ním osobně setkat.

Dovolte, abych poznamenal, že tento muž není jako ti, které popisuje Pavel: „majíce svrablavé uši, podle svých vlastních žádostí shromažďovali sami sobě budou učitele. A odvrátí uši od pravdy“ (2. Timoteovi 4:3–4). Ani tento muž neměl „ducha zkormoucení ... a uši, aby neslyšeli“ (Římanům 11:8). Nebyl jako ti, o nichž se píše ve Skutcích 28:27: „Nebo zhrublo srdce lidu tohoto, a ušima těžce slyšeli, a oči své zamhouřili, aby snad neviděli očima, a ušima neslyšeli.“ Ani nebyl jako ti, kdo se zúžastnili kamenování Štěpána, lidé, kteří „zacpali uši své“ (Skutky 7:57).

Faktem je, že tento muž chtěl slyšet. Zoufale si přál být uzdraven. Přesto přemýšlel: „I přivedli jemu hluchého“ (Marek 7:32). Tento muž se sám k Ježíši dostat nemohl. Museli ho k němu přivést. Samozřejmě musel vědět, kdo je Ježíš a že má moc uzdravit. Navíc tento muž uměl komunikovat, buď znakovou řečí nebo psaním. A mohl se sám pohybovat. Přesto nikdy neusiloval o to, aby sám přišel k Ježíši. „Oni“ ho museli přivést.

Kdo jsou „oni“ v tomto verši? Mohu pouze spekulovat, že oni byli jeho rodina nebo milující přátelé, lidé, kteří se dostatečně postarali, aby ho přivedli k Ježíši. Věřím, že tento výjev říká mnoho o situaci našich dnešních mladých lidí. Nechtějí jít sami k Ježíši. Musí být k němu přivedeni svými rodiči, svými přáteli, svou církevní rodinou. Podobně jako rodiče hluchého muže, musíme i my přivést své děti a své milované ke Kristu. Ptáš se jak? Skrze každodenní věrnou modlitbu.

Přemýšlejte o tom. Předpokládejme, že to byli rodiče hluchého muže, kteří ho přivedli k Ježíši. Věděli, jak moc jejich syn potřebuje osobní setkání. Ostatně nemohli zebrať na svém synovi, aby slyšel. Bylo by pošetilé žádat ho o to nebo mu spílat. A bylo by bezcitné dostat ho do stavu, kdy by se cítil odsouzený, protože nemohl zněle vyslovit myšlenku svého srdce.

Přesto dokáží být mnozí křesťanští rodiče, včetně mě, ke svým vlastním dětem tak bezcitní právě tímto způsobem. Jak? Rozčilují nás, protože nám nedokážou říct, proč nepřijdou k Ježíši. Nedokážeme pochopit, proč nemohou slovy vyjádřit volání svých srdcí. Pravdou je, že jsou duchovní neschopni slova.

Nemohu se dostat na kloub tomu, jak svět ovlivnil tuto současnou generaci. Mladí lidé dnes vytrpěli mnohem víc než jakákoliv předcházející generace. Zažili hrůzu 11. září. Jsou svědky střeby ve škole. Snášeli sexuální skandál v Bílém domě. Viděli, jak byli významní evangelisté odhaleni jako nemravní hříšníci. A nyní vidí, že editelé společností jsou postižení, jak podvádí, aby uspokojili svůj chť, ovládaný chamtivostí. Můžeme se divit, že jsou naši mladí zmateni z toho, kdo a kde je Bůh v jejich životech?

Přesto na tom nezáleží, jak se naše děti do tohoto stavu dostaly. Je zbytečné, abychom se snažili pochopit, proč jsou tak hluchí k Božímu slovu, tak neschopní vyjádřit volání svého srdce. Ostatně Písmo nám neříká nic o tom, jak se hluchý, zajímavý muž dostal do tohoto svého stavu. Není tu ani slovo o tom, že by se takový narodil. Prostě na tom nezáleží. Rovněž je zbytečné, aby se kešvanší rodiče snažili přijít na to, co řekli nebo udělali dříve špatného v životě svých dětí. Neměli by se dívat zpátky, nepřímo se dohadovat, ani rozjíždět pocity viny.

Vlastně žádný rodič ani blízký nemůže hluchému dítěti poradit, aby slyšel. Nemůžete vmilovat zajímavého člověka (člověka neschopného slova) do jasné mluvy. To nikdy nefunguje. A neexistuje pastor, poradce ani mládežnický služebník, který by mohl dítě přesvědčit, aby slyšelo pravdu. Nemohou být do toho vmilováni, nedovedete je do toho ani odsuzováním ani radou. Jsou prostě hluchí.

Existuje pouze jediný lék, jediná naděje pro naše děti a pro naše milované, aby slyšeli pravdu. A to je osobní setkání s Ježíšem samotným. „I přivedli jemu hluchého a němého, a prosili ho, aby na něj ruku vzložil“ (Marek 7:32). Řecké slovo pro „beseech“ (úplně prosit) tu znamená žadonit, modlit se. Tito rodiče žebroňli na Kristu: „Prosím, Pane, dotkni se našeho syna. Vlož na něj své ruce.“ Co udělal Ježíš nejdříve, když k němu muže přivedli?

„A pojav jej soukromí ven z zástupu“ (Marek 7:33). Kristus okamžitě věděl, co tento hluchý člověk chce. Dychtil po svém vlastním dotyku, po svém vlastním zážitku. Nemohl se spokojit s něčím, co našli „oni.“ Muselo to být skutečně jeho. Přál si, aby Ježíš otevřel jeho oči a osvobodil jeho jazyk. A muselo se to stát mezi nimi dvěma.

Můžeš říci: „Nechápeš. Viděl jsem, jak můj syn (dcera) dal před lety své srdce Kristu. Kleřel před Pánem a modlil se. Potom odpadl, ale přbžně se vracel s pokáním k Ježíši. Stále ještě je dobrý, morální a laskavý, ale teď se stal vlažným. Nezdá se, že by se staral o Boží věci. Co se stalo? Proč se úplně nepoddá? Co ho drží zpátky od plného odevzdání se?“

Odpověď je, že se sám osobně nesetkal s Ježíšem. Přišel k Ježíši podle zkušenosti otce, matky nebo přátel. Vzdal se na přání (naléhání) někoho jiného. Nebo možná slyšel kazatele, který přinášel poselství, v němž neustále vyhrožoval hrůzami pekla, a polekal se a bžel k Ježíši.

Existuje libovolné množství důvodů, proč tvému dítěti zážitek nevydržel. Podle mého se nesetkal s Ježíšem on sám osobně. Možná zná pravdu z pozorování Krista v životech ostatních. Ale sám Ježíše nezažil. Nebyl stranou od lidí a nedostalo se mu vlastního dotyku. Zjevení musí přijít o samotě s Ježíšem.

Jestliže po léta sloužíš Bohu, dovol mi otázku: není pravda, že se můžeš ohlédnout zpátky a vidět den nebo čas, kdy ses nadpřirozeně setkal s Ježíšem? Dotknul se tě, a tys to věděl. Nepotřeboval jsi získat zážitek od někoho jiného. Nebylo to do tebe postupně vřtěpeno, protože bys o tom slyšel někoho kázat. Zažil jsi Krista sám pro sebe. A to je důvod, proč dřvěuješ tomu, co u něj máš.

Ježíš poznal, že hluchý muž potřebuje právě takové setkání. A tak promluvil k muži v jeho vlastním jazyce, ve znakové řeči. „Vložil prsty své v uši jeho, a plinuv, dotekl se jazyka jeho“ (Marek 7:33). Představuji si Ježíše, jak vkládá prsty do jeho vlastních uší, ukazuje na hluchého muže a nehlasně vyslovuje pouze rty: „Otevř u své uši.“ Potom vyplázne jazyk, dotkne se ho a plivne (asi proto, že zajímavý muž plivnout nemůže). Naznačoval: „Přestihnu řetěz, který drží tvůj jazyk. A budeš jako ostatní lidé.“

Dovedeš si představit, co se honilo myslí tohoto hluchého muže? Musel si myslet: „Mluví mou řečí. Nežádá mě, abych mu rozuměl. Chce, abych věděl, že On rozumí mně! A vzal mě stranou, takže se neztrapním. On ví, jak jsem stydlivý a nepřejí si veřejnou podívanou.“

„Nevyptává se mě ani mě neobviuje. Ví přesně, čím procházím. Ví, že jsem Ho neodmítnul. Ví, že chci slyšet jeho hlas a mluvit s ním. Ví, že moje srdce touží Ho chválit. Ale nemohu udělat žádnou z těchto věcí, dokud se mě nadpřirozeně nedotkne. On musel poznat, že to chci.“

Náš Spasitel prokazuje stejný soucit našim nespaseným milovaným. Nechce z nikoho udělat podívanou pro ostatní. Přečtěte si o tom, jak trpělivě a opatrně jednal se Saulem z Tarsu. Tento proslulý muž byl přeroděn, aby se zázračně setkal s Ježíšem. A Kristus k němu mohl přijít kdykoliv. Mohl Saula srazit, když kamenovali Štěpána, před celým davem. Mohl vytvořit vzor Saulovy přeměny. Ale neudělal to.

Místo toho Ježíš řekl, dokud nebyl Saul prakticky sám na poušti, jel na koni, „stranou od zástupů.“ Tam přešel k Saulovi a nadpřirozeně se ho dotkl. A po léta Saul, přejmenovaný na Pavla, podrobně líčil příběh, který se udál toho dne. Ježíš se ho sám osobně zázračně dotknul, otevřel jeho slepé oči.

Nemusíš scházet dolů mezi církevními sedadly, aby ses setkal s Ježíšem. On své nejlepší udělá tajně. Proto nám říká: „Když se modlíš, jdi na skryté, tajné místo, daleko od zástupů. Potom mě v soukromí hledej. A já ti odplátím zjevně.“

Když byl Ježíš s tímto mužem sám, učinil něco nanejvýš neobvyklého

„A vzešev k nebi, vzdechl“ (Marek 7:34). Slovo pro vzdechl tu znamená slyšitelný sten. Zjevně udělal Ježíš grimasu a z jeho srdce vyšlo zasténání. Ovšemže to muž nemohl slyšet, protože byl hluchý. Ale o čem je tento sten?

Četl jsem k této scéně mnoho komentářů. Přesto žádný z nich nedosvědčuje to, co vím, že mi řekl Boží duch. Jsem přesvědčen, že se Ježíš podíval do nebe a komunikoval s Otcem. Ve své duši tiše vzlykal pro dva věci. Zaprvé plakal kvůli němu, co v tomto muži mohl vidět pouze On. A za druhé plakal nad tím, co vidí dnes, co je uzamčené v srdcích tolika lidí, zejména mladých.

Co viděl Ježíš, jak tehdy, tak teď? Co slyšel, jak v srdci tohoto hluchého muže, tak v srdcích dnešních zástupů? Slyšel volání bez hlasu. Bylo to volání, pláč srdce, utajené, potlačované, neschopné se vyjádřit. A teď Kristus sám sténá pláčem, který nemohl být projeven. Poskytoval hlas volání všech těch, kteří volat nemohou.

Přečtěte si o mnoha nocích tohoto hluchého muže, kdy sám pláče až do usnutí, protože mu nikdo nerozumí. Ani jeho matka ani otec nemohli poznat, co řekl. Jak často se pokoušel vysvětlit, jak se cítí, ale všechno, co z něho vyšlo, byly bolestné, trapné zvuky. Musel si myslet: „Kdybych jen mohl mluvit, aspoň jednou. Kdyby jen byl můj jazyk na minutu volný. Mohl bych někomu říci, co se děje v mé duši. Jež bych: ‚Nejsem debil. Nejsem prokletý. Neutíkám od Boha. Jsem jen zmatený. Mám problémy, ale nikdo je nemůže slyšet.‘“

A přece Ježíš slyšel myšlenky tohoto neuspokojeného srdce. Rozumí každému vnitřnímu sténání, které nelze vyjádřit. Bible říká, že náš Pán je dotčen pocity naší slabosti. A cítil bolest z hluchoty tohoto muže a jeho neschopnosti promluvit slovo.

Vím, že Kristus vyjadřoval Otcovu bolest nad neslyšitelným voláním srdce. Byl Bůh v tle, sténal pro každé volání srdce, které nemohlo zaznít nahlas: „Co to se mnou je? Nejsem naštvaný na Boha. A vím, že Ježíš je skutečný. Miluji ho a chci mu sloužit. Ale jsem zmatený. Proč nedokážu říct, co svírá mé srdce?“

Mám jedenáct vnoučat a denně se za každé z nich modlím. Právě teď se pilně modlím za každého zvlášť a skrze přímou modlitbu je přivádím k Ježíši. Jsou to hodné, poslušné děti, mají milující rodiče. Všechny vyznaly Krista a mají jemné srdce. Přesto v nich vidím pasivnost.

Později jsem si udělal čas, abych s každým z nich promluvil o samotě. Řekl jsem jim: „Víš, že se za tebe modlím. Víš, že se za tebe modlí také tvoji rodiče. Všichni víme, jak hluboko ve svém srdci moc miluješ Pána. Ale proč jsi tak pasivní? Nikdy jsem tě neslyšel mluvit o Božích věcech. Nevím, jestli se modlíš nebo čteš Bibli. Řekni mi, prosím, co se děje ve tvém srdci? Trápí tě něco?“

Nejdříve všichni krčili rameny. Potom mi řekli: „Já nevím, dědečku. Nejsem naštvaný na Boha. Jsem jen zmatený. Myslím, že to nedokážu vysvětlit.“

Odcházel jsem ohromen. Musím se ptát Boha: „Co se to děje? Slyším volání, zmatený hlas, touhu. Ale nedokážou mi to vyjádřit slovy. Zdá se, že mi chtějí něco říci, ale nemohou.“

Jsem přesvědčen, že množství dalších mladých lidí je ve stejném stavu. Kdyby dokázali své volání vysvětlit, znělo by nějak takhle: „Viděl jsem v církvi tolik pokrytectví. Teď to vidím v obchodním světě, ve školách, všude. Mám

problémy s přítelkyní, s přáteli. Všechno se na mě valí. Ale nemohu to nikomu říci. Moji rodiče jsou otevření, přátelští, ale zdá se, že to ze sebe nedokážu vypravit.“

Neslyšíme toto volání. Žádná lidská bytost nemůže. Ani nemůžeme očekávat, že to pochopíme. Takže co máme dělat? Víme, že povídání od srdce k srdci neuzdraví hluché uši. Vím, že máme jen jednu možnost: Musíme provádět naše milované k Ježíši na svých kolenou

Musíme žádat Ježíše, aby jim poskytl jejich vlastní zážitek. Musíme je provádět k Ježíši právě tak, jako to udělali rodiče hluchého muže, aby se jim dostalo jejich vlastního doteku. „A prosili ho, aby na něj ruku vzložil“ (Marek 7:32). Máme se modlit: „Pane, dostať je Ty sám. Pošli svého Ducha svatého, aby pohnul jejich srdcem, aby je hledal, usiloval o ně. Zjev jim sám sebe. Dej jim prožít jejich vlastní zkušenost.“

Před nedávnem přešel jeden mladík během modliteb dopředu. Třásl se a plakal. Řekl mi, že je ze státu Washington a zveřel přešel náhodou na naše shromáždění. Odešel a vydal se na koncert, ale z koncertu odešel. Teď se vrátil zpátky do církve a chtěl modlitbu. Zeptal jsem se: „Jsou tvoji rodiče křesťané?“ Odpověď: „Ano, pane. Stále se za mě modlí.“

Ptám se tě: „Byla to ‚náhoda‘, která přivedla tohoto mladíka do naší církve?“ Sotva. Měl své vlastní setkání s Ježíšem. Nikdo ho netlačil ani na něj nenaléhal. Přesto není pochyb, že byl přiveden k Ježíši. Jak? Jsem přesvědčen, že se to stalo skrze modlitby jeho starostlivých rodičů.

„A vzevšev k nebi, vzdechl, a řekl jemu: Effata, to jest, otevři se. A hned otevřeny jsou uši jeho, a rozvázan jest svazek jazyka jeho, i mluvil právě“ (Marek 7:34–35).

Ježíš provedl privátní zázrak pro tohoto muže. A první hlas, který hluchý muž uslyšel, byl Kristův hlas. Ježíš s ním jistě mluvil, aby mu dokázal, že slyší. Ó, jak se musel tento muž rozpovídat. Z jeho úst plynuly po léta zadržované pocity. Teď mohl vyjádřit vnitřní volání, které se předtím nedalo vyslovit.

Představuji si ho, jak se zabořil do Ježíšovy náruče a vzlykal: „Ježíši, ty jsi slyšel hlas mého volání.“ (viz Žalm 5:2). Uvažuj o přiléhavosti a moci Žalmu 5 k tomuto uzdravenému muži: „Pozoruj hlasu volání mého, králi můj a Bože můj; nebo se tobě modlím. Hospodine, v jitě vyslyšíš hlas můj, v jitě předložím tobě žádost, a šetřiti budu“ (5:2–3). Láska tohoto muže k Ježíši byla ta jeho vlastní. Setkal se s Ježíšem.

Milovaný, když se modlíš za své milované, můj na paměti, že Ježíš pro ně sténá. Nevzdychal pouze za jednoho muže z Desíti mužů. Vzlyká za potlačovanou, vnitřní volání tvých dětí, tvých nespasených milovaných a mých. Možná musíš zmítnit zpsob, jakým se za ně modlíš. Modli se, aby za nimi šel Duch svatý a usiloval o ně, získal je, pohnul jimi a probudil v nich novou touhu po Ježíši:

„Pane, vezmi mé dítě, mé nespasené milované, vezmi je stranou od zástupu. Izoluj je, aby s tebou byli sami. A dotkni se jich. Ať mají své vlastní, soukromé, osobní probuzení. Kéž je to hluboký, zázračný zážitek s tebou.“

Musím uzavřít s tímto varováním: Jsi duchovní hluchý pro Boží slovo? Máš zaměná ústa, nejsi schopen mluvit intimně o Ježíši? Pak jsi bez výmluvy. Ty víš, jak se dostat k Ježíši. A víš, že On slyší tvé volání. On čeká na tebe, až najdeš místo, kde s ním budeš sám. Teď je čas se k němu přiblížit, aby se On mohl přiblížit k tobě (viz Jakub 4:8: „Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám“).

V 18. kapitole Lukáše řečeme o muži, který šel do chrámu, aby se modlil. Stál vzadu, stranou od lidí. Byl tak zoufalý, vše, co mohl, bylo sklopit zrak a bušit se do prsou (viz 18:3). Používal znakovou řeč, aby řekl: „Pane, slyš volání mého srdce. Jsem hrozně unavený ze své prázdnoty. Potřebuji se s tebou setkat. Toužím vidět, kým jsi pro mě samotného. Ty jediný rozumíš, co se děje v mém srdci. A jenom ty víš, čím procházím. Nemohu se modlit, protože jsem celý svázaný. Potřebuji tvůj dotek, Ježíši. Buď milostiv mně hříšnému“ (viz Lukáš 18:13).

Ježíš o něm řekl: „Pravím vám: Odešel tento, ospravedlněn jsa, do domu svého ... nebo ... kdož se poníží, bude povýšen“ (18:14). Kéž se to týká také tebe.

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/2175/>

